

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.723 van 18 september 2013
in de zaak A. 206.437/XIV-34.553**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hilde Van Vreckom
kantoor houdend te 1400 Nijvel
Rue des Brasseurs 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 september 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 85.968 van 21 augustus 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9112 van 17 oktober 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 mei 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Arnaud Lefebvre, die loco advocaat Hilde Van Vreckom verschijnt voor de verweerster, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerster dient op 15 februari 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 3 mei 2012 ongegrond.

Op 25 mei 2012 stelt de verweerster tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de hoger genoemde beslissing met een arrest van 21 augustus 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending van de artikelen 39/2, § 2, en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen op.

Zij citeert de motivering in de punten 2.4 tot en met 2.8 van het bestreden arrest en laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht betreffende een beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet in de plaats van de administratieve overheid mag stellen doch enkel mag nagaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partij voert aan dat uit de tekst van artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet en van de memorie van toelichting onbetwistbaar blijkt dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde attesten toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die volledig vrij is in de beoordeling van de medische elementen en om al dan niet bijkomend advies van deskundigen in te winnen.

Te dezen heeft de ambtenaar-geneesheer zowel de mogelijkheid om te reizen als de behandelingsmogelijkheden van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst onderzocht. Op grond van concrete argumenten besluit hij in zijn advies dat de verweerster ondanks haar psychiatrische belasting kan reizen.

Uit punt 2.5 van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een tegenindicatie tot reizen in de medische attesten van 1 maart 2010 en 26 april 2010 leest. De verzoekende partij stelt dat die attesten niets specificeren over de (on-)mogelijkheid tot reizen en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit verwacht met het argument betreffende de terugkeer naar omstandigheden die het trauma hebben veroorzaakt en het risico op zelfmoord dat de behandelende geneesheren van de verweerster daaraan verbinden. Dit laatste aspect heeft betrekking op het gezondheidseffect

op de verweerster van een verblijf in het land van herkomst en dus op de (on-)mogelijkheid om de verweerster voor haar aandoeningen in Polen of haar land van herkomst te laten behandelen omdat zij volgens haar behandelende geneesheren hiervoor een veilige externe context nodig heeft die niet in Polen en het land van herkomst zou bestaan. Ook de behandelende geneesheren verbinden dit aspect dus aan het gezondheidseffect op de verweerster van een verblijf in Polen en het land van herkomst waar de oorzaken van de trauma's zich zouden bevinden en de behandelingsmogelijkheden van de verweerster na een terugkeer, zonder tegenindicatie voor de reis of de verplaatsing zelf.

De verzoekende partij vervolgt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitvoerig ingaat op de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst en duidelijk vermeldt dat de verweerster kan reizen ondanks haar psychiatrische belasting. De motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing vormen geen standaardmotivering doch hebben betrekking op de specifieke situatie van de verweerster en op de door haar ingeroepen elementen. De motieven van de motieven moeten niet worden vermeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de formele motiveringsplicht geschonden door op basis van argumenten die op de behandeling in het land van herkomst betrekking hebben te oordelen dat de mogelijkheid tot reizen onvoldoende werd onderzocht. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht heeft betrekking op het feit dat de conclusies van de ambtenaar-geneesheer niet volledig en uitdrukkelijk in de aanvankelijk bestreden beslissing worden weergegeven. Volgens de verzoekende partij gaat het om een duidelijk en eenduidig advies waarbij de ambtenaar-geneesheer de medische elementen met inbegrip van de medische attesten van de verweerster heeft onderzocht en de verklaringen van de artsen van de verweerster volledig heeft weerlegd. Dit behoort tot de vrije beoordelingsbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die daarbij niet mag worden gebonden door het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze laatste een nieuw medisch advies zou moeten vragen. Door dit toch te doen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekende partij zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid overschreden. Het oordeel van de eerste rechter houdt bovendien in dat een ambtenaar-geneesheer telkens een nieuw onderzoek zou moeten doen indien hij het niet eens is met de vaststellingen van de arts van de vreemdeling zelf.

Waar in het bestreden arrest wordt gesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt of de medische evaluatie op vraag van de dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de voorlopige maatregelen heeft plaatsgevonden en wat het resultaat daarvan was, is de verzoekende partij van oordeel dat deze evaluatie blijkens het administratief dossier wel degelijk heeft plaatsgevonden en dat verder verblijf in België noodzakelijk werd geacht. De bijlage 26quater werd ingetrokken en verweersters asielaanvraag werd in België behandeld. Dit onderzoek werd door de kamervoorzitter in het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 8 februari 2010 aangevraagd en niet door de ambtenaar-geneesheer of de dienst Vreemdelingenzaken. Het is voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM niet van doorslaggevende betekenis of de behandelende artsen van de vreemdeling een bijzondere expertise hebben inzake de aandoening van de vreemdeling en de ambtenaar-geneesheer (misschien) niet.

Ten slotte wijst de verzoekende partij omstandig op het belang van artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op de rechtspraak van dat Hof met betrekking tot de uitwijzing van ernstig zieken en de uitwijzing van ernstig psychiatrische zieken.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

6.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moest te dezen als annulatierechter de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing van 3 mei 2012 onderzoeken, dit in het licht van de voor hem aangevoerde middelen. In punt 2.7 van het bestreden arrest geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aan dat hij niet zelf kan oordelen of de verweerster, gelet op haar aandoening, kan reizen of niet doch dat hij wel moet kunnen nagaan “waarop de arts-adviseur zich gebaseerd heeft om te stellen dat verzoekster (thans de verweerster) kan reizen, daar waar twee psychiaters stellen dat het perspectief van een terugkeer naar omstandigheden die aan de basis liggen van het trauma, een ernstig risico op zelfmoord kan teweegbrengen”. Na de inhoud van bepaalde documenten te hebben aangehaald, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.8 van het bestreden arrest dat “werd nagelaten afdoende te motiveren aangaande de

voorliggende gegevens inzake de onmogelijkheid van verzoekster (thans de verweerster) om te reizen” en dat de formele motiveringsplicht is geschonden “nu noch de bestreden beslissing noch het advies van de arts-adviseur verduidelijkt waarom wordt afgeweken van essentiële elementen in de voorliggende medische attesten”.

Met die motivering heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet met de feitelijke beoordeling van de zaak ingelaten. Hij heeft enkel onderzocht of de aanvankelijk bestreden beslissing, steunend op het advies van de ambtenaar-geneesheer, in het licht van de door de verweerster aangevoerde elementen afdoende was gemotiveerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft met zijn besluit (en met de daaraan voorafgaande feitelijke vaststellingen) geen opdracht aan de verwerende partij of aan de ambtenaar-geneesheer gegeven om bijkomend deskundig advies te vragen of om de verweerster opnieuw te onderzoeken, hij heeft slechts een motiveringsgebrek vastgesteld. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar de verzoekende partij in het middel verwijst, betekent niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest zijn bevoegdheid als annulatierechter heeft overschreden. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. In het licht van het thans aangevoerde cassatiemiddel moet echter worden nagegaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest, waarin hij de aanvankelijk bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht heeft getoetst, de inhoud van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet heeft geschonden.

Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te dezen beperkt tot het onderzoek of de voor hem bestreden beslissing afdoende was gemotiveerd, zonder zich daarbij in de plaats van het bestuur zelf (of van de ambtenaar-geneesheer) te stellen. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente

argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten waarin wordt gewezen op een ernstig risico op zelfmoord bij een terugkeer naar omstandigheden die aan de basis van een trauma liggen, niet worden aanvaard. Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts een schending in die zin van de formele motiveringsplicht vastgesteld, zonder daarbij aan de ambtenaar-geneesheer of het bestuur de verplichting op te leggen om op een bepaalde manier aan de aangevoerde elementen tegemoet te komen. Het bestuur dient zelf na te gaan op welke wijze het aan de vereisten van de formele motiveringsplicht zal voldoen nadat een schending in die zin is vastgesteld. De verzoekende partij toont niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij zijn toetsing van de aanvankelijk bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht de inhoud van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft geschonden. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien september tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen